

za opatření dle stupnic jednotlivých tříd). Že by byla manželka žalovaného v takovémto ústavě, zejména v pražské všeobecné nemocnici, došla přijetí, plyne již z výpovědi universitního profesora N., jenž byl dokonce ochoten na ní provést operaci na své klinice zadarmo. Dále jsou též ještě soukromé ústavy léčebné (sanatoria), které, ježto v nich přirozeně útraty za opatření a léčení jsou značně vyšší, přístupny jsou oněm osobám, jež vzhledem na svůj stav a jiné své poměry dávají přednost těmto ústavám před veřejnými nemocnicemi a které jsou s to, nésti příslušný náklad.

Dala-li se tudíž manželka bez vědomí žalovaného přijati do sanatoria žalobcova a vznikly-li z tohoto důvodu náklady nikoliv nepatrné, pak jest povinností žalovaného, jakožto manžela, aby náklady ty, jak ukládá mu uvedené ustanovení §. 91., uhradil pouze tehdy, jestliže se stanoviska stavu, povolání, poměrů majetkových a výdělkových žalovaného manžela nemůže proti tomu vznesena býti žádná oprávněná námitka. Bezpodmínečný závazek manžela k zaplacení nákladů vzniklých v sanatoriu žalobcově, tudíž též i přes hranice jeho shora naznačené způsobilosti platební v době, kdy povstaly náklady ony s nemocí spojené, nedá se po zákonu ospravedlniti. V odpor vzatý rozsudek stížen jest proto právním omylem a dán jest uplatňovaný důvod dovolací č. 4. §. 503. c. s. ř.

Neméně dán jest však i dovolací důvod č. 2. §. 503., ježto soud odvolací opomenul podrobiti rozboru a provésti důkaz o oněch okolnostech, jež jsou směrodatnými pro platební závazek žalovaného, tak že řízení odvolací skutečně trpí vadou, která způsobilou byla zabrániti zevrubnému vyšetření a důkladnému posouzení rozepře. Odůvodněnému dovolání musilo proto býti vyhověno a ježto věc není zralou k rozhodnutí, musilo býti vydáno hořejší usnesení.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 21. ledna 1913, č. j. $\frac{Rv II 40/13}{1}$.) Flieder.

Návrh na uvalení opatrovnictví nelze vzít zpět.

Anna N. podala u c. k. okresního soudu v I. žádost, aby zavedeno bylo vyhledávání za účelem uvalení opatrovnictví na jejího manžela Antonína N. pro marnotratnost. Když již vyšetřování bylo v proudu, stala se mezi manželý hododa, že manžel Antonín N., jenž mezitím po svém zemřelém otci značný dědický podíl obdržel, tento podíl svým nezletilým dětem postoupí. Vzhledem k této dohodě podala Anna N. k c. k. okresnímu soudu v I. žádost, aby se v dalším řízení proti Antonínu N. nepokračovalo.

Okresní soud tento návrh zamítl a rekursní soud na stížnost Anny N. naříkané usnesení potvrdil z následujících

d ů v o d ů:

Stěžovatelka se domáhá změny naříkaného usnesení v ten způsob, aby zpět vzetí jejího návrhu na uvalení opatrovnictví na Antonína N. k úřednímu vědomí vzato bylo a aby se v dalším řízení proti Antonínu N. nepokračovalo.

Stížnost není oprávněna.

Dle ustanovení §. 273. občanského zákona má se ovšem šetření za účelem prohlášení někoho za marnotratníka na základě oznámení k soudu učiněného konati. Nicméně nevyžaduje ani vedení tohoto vyšetřování, ani uvalení opatrovnictví pro marnotratnost nějakého zvláštního návrhu se strany osoby súčastněné, naopak musí prohlášení za marnotratníka i bez návrhu nastati, jsou-li konaným šetřením zákonnité podmínky dány. Okolnost, že oznámení, pokud se týče návrh na uvalení opatrovnictví, během šetření zpět vzaty byly, nemůže tudíž na zahájení vyšetřování a na případné rozhodnutí soudu žádného vlivu míti, jelikož se dotyčné vyšetřování v zájmu opatrovance sama vede.

Naříkané usnesení odpovídá tudíž jak stavu věci, tak i zákonu, následkem čehož nebylo lze stížnosti vyhověti.

Dovolací stížnosti nejvyšší soud nevyhověl, jelikož tu není podmínek, jež stanoví pro změnu souhlasných usnesení soudů nižších v záležitostech mimosporných § 16. cís. patentu ze dne 9. srpna 1854, ř. z. č. 208, a poznamenal, že se žádná zmatečnost neb zřejmý odpor se spisy netvrdí, po stránce právnické že se však srovnávají rozhodovací důvody nižších stolic plnou měrou s dějem skutkovým a se zákonem.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 8./1. 1913,

R III 15/13
1.)

A. K.

Rozhodnutí o rušené držbě práva stezky na železniční parcele, i když se rušení stalo následkem opatření z ohledů dopravně- a bezpečnostně-policejních, patří na pořad práva. Není tu však animus turbandi.

Pozemková plocha, tvořící stezku, po níž chodili obyvatelé města L., jest součástí železniční parcely č. 3431/1, zapsané ve knize železniční, patří c. k. železničnímu eráru a táhne se po levé straně hlavní trati V.—K., brzy ve větší, brzy v menší vzdálenosti od kolejí, aniž však se jí koleje nějak dotýkají neb jí přetínají.

Dráha tuto stezku jednak zahradila příčným zábradlím, jednak zakázala svými zřízenci po ní choditi z důvodů dopravně- a bezpečnostně-policejních.

Na to podala městská obec L. proti žel. eráru žalobu pro rušenou držbu, žádajíc za vydání konečného usnesení, že žel. erár tím,